

नान्यः पन्था अयनाय विद्यत इति श्रुत्वा तूष्णीं भूत उपासीत न चेष्टेन्मनसापि च उपावर्तस्यत ब्रह्म अंतरात्मनि विश्रुतमिति प्रागुक्तप्रकारेण आत्मानं मनुसं दधानं स्तमनं वाप्यमाना वर्णान्नाडीमार्गान् अंतर्हृदये पश्यन् पृच्छति आभातीति स ब्रह्मणो रूपं यो विद्वानत्र हृदये पश्यति स शुक्लादिरूपमिव अनवस्थितरूपं ब्रह्म पश्यति अतः कथं रूपं कीदृकरूपं तदक्षरं व्यापकं अमृतमविनाशि पदं पदनीयं तद्वहीति शेषः काद्रवं कुत्सितः परपीडकः द्रवोगतिर्यस्य सकाद्रवो धूमः तद्वर्णं काद्रवं कद्रुपि गलंतद्वर्णं श्रूयंते च ब्रह्म मार्गे रूपाणि तस्मिन् शुक्लमुत नीलमाहुः पिगलं हरितं लोहितं च एष पन्था ब्रह्मणा हानु वित्तस्ते नैति ब्रह्म वित्पुण्यकृतैजसश्चेति ॥ २५ ॥ उत्तरमाह आभातीति ब्रह्म मार्गे यद्यपि शुक्लादिरूपाणि भांतितथापि यत् ब्रह्मणो रूपं तत्पृथिव्यादिषु नास्ति अशब्दमस्पर्शमरूपमव्ययं तथाऽरसं नित्यमगंधवच्च यदिति तत्र शब्दादीनां निषेधात्तेषां च शब्दादिमत्त्वात् रूपांतराणितु ब्रह्म प्राप्तिचिह्नानि न तु ब्रह्म रूपाणि तथा च श्रुतिः नीहारधूमार्कानिलाऽनलानां खद्योतविद्युत्स्फटिकशशीनां एतानि रूपाणि पुरः सराणि ब्रह्मण्यभिव्यक्तिकराण्योगे इति समुद्रे संसारसागरे एनं परमात्मानं सलिलं सलिलोपलक्षितः पंचभूतात्मको देहः न विभर्ति जीवानामिव ब्रह्मण उपाधिजं दुःखं नास्तीत्यर्थः यद्वा समुद्रे जले एतद्रूपं नास्तीत्यर्थः ॥ २६ ॥ न तारका स्थिति रूपादिराहित्यस्यैव प्रपंचः ॥ २७ ॥

धृतराष्ट्र उवाच आभाति शुक्लमिव लोहितमिवाथोरुष्णमथांजनं काद्रवं वा ॥ स ब्रह्मणः पश्यति योत्र विद्वान्कथं रूपं तदमृतमक्षरं पदं ॥ २५ ॥ स नत्सुजात उवाच आभाति शुक्लमिव लोहितमिवाथोरुष्णमायसमर्कवर्णं ॥ न पृथिव्यां तिष्ठति नांतरिक्षे नैतत्समुद्रे सलिलं विभर्ति ॥ २६ ॥ न तारका सुन च विद्युदाश्रितं न चाभ्रेषु दृश्यते रूपमस्य ॥ न चापि वायौ न च देवतासु नैतच्च द्रेह्यते नो तसूर्ये ॥ २७ ॥ नैव क्षुतं न्नयजुषु नाप्यथर्वसु न दृश्यते वै विमलेषु सामसु ॥ रथंतरे बार्हद्रथे वापिराजन्महाव्रते नैव दृश्येत् ध्रुवं तत् ॥ २८ ॥ अपारणीयं तमसः परस्तात्तदंतकोप्येति विनाशकाले ॥ अणीयोरूपं क्षुरधारया समं महच्च रूपं तद्वै पर्वतेभ्यः ॥ २९ ॥ सा प्रतिष्ठा तदमृतं लोकास्तद्ब्रह्म तद्यशः ॥ भूतानि जज्ञिरे तस्मात्प्रलयं यांति तत्र हि ॥ ३० ॥

नामरूपात्मके प्रपंचे सति तद्ब्रह्म त्वं ब्रह्मणो वक्तुं रूपं प्रपंचादन्यत्त्वमुक्त्वानामप्रपंचादप्यन्यत्वमाह नैव क्षुतं दित्यादिना तदित्यनेन अर्थात् ब्रह्मणो नाम निर्दिश्यते विमलेषु वैश्वानरसामादिषु रथंतरे बार्हद्रथे च पृष्ठयसामनी महाव्रते यज्ञविशेषेऽपि नैव तद्दृश्येत् पश्येत् कर्मभिरपि तद्दर्शनं न प्राप्यते इत्यर्थः नास्य कृतः कृतेनेति श्रुतेः अकृतः मोक्षः कृतेन कर्मणानास्तीति श्रुत्यर्थः यतः तत्ध्रुवं नित्यं ॥ २८ ॥ अपारणीयं अनतिक्रमणीयं अहेयत्वात् तमसः अज्ञानरूपा दुपाधेः परस्तात्पराचीनं अंतकः कालः तत्ब्रह्म अप्येति गच्छति प्रलयांते कालोपितत्र लीयत इत्यर्थः अणीय इति दुर्लक्ष्यं क्षुरधारया सममिति अत्यंतावहितेन पाशं महच्च पर्वतेभ्य इति उपलक्षणं सर्वस्य सर्वस्मादपि महदित्यर्थः ॥ २९ ॥ प्रतिष्ठा अधिष्ठानं अमृतं निर्विकारं विकारो हि विकारांतरमापद्यमानो मृत उच्यते लोक्यंत इति लोकादृश्यमात्रं ब्रह्म बृहत् यशोरमणीयमपि तदेव तस्य नाम महद्यश इति हि श्रुतेः तस्मादुपादानात्कनकात्कुंडलादीनीव भूतानि जातानि यतः तत्रैव प्रलयं मृदिघट इव यांति एतेन ब्रह्मणो जगत्कारणत्वमुक्तं तथा च श्रुतिः यतो वा इमानि भूतानि जायंते येन जातानि जीवंति यत्प्रयंत्य भिसंविशंतीति तद्विजिज्ञासस्व तद्ब्रह्मेति ॥ ३० ॥